

Bir Düğmenin Yolculuğu

Yavuz DEMİRKİRAN

Bir Dügmenin Yolculuđu

Yavuz DEMİRKIRAN

Maya pazar günlerini çok severdi. Kırmızı montunda altı büyük sarı düğme vardı ve yürürken onları sayardı. Pazar sesler ve kokularla doluydu. "Hiçbir şeyini kaybetme," dedi annesi. Maya her düğmeye dokunup kontrol etti. Ama kalabalık itip kakınca küçük bir düğme kopuverdi. Minicik ve parlak bir halde yuvarlanıp kalabalık pazarın içine gitti.

Sarı düğme taşların üzerinde zıplaya zıplaya bir terzinin tezgâhının yanına düştü. Terzi Bey uzun ve inceydi, yuvarlak gözlükleri vardı. Düğmeyi minik bir güneş gibi parıldarken gördü. "Ne güzel bir düğme!" dedi ve onu yerden aldı. Önlüğüyle parlattı. "Birileri seni arayacak," dedi. Güvende olsun diye cebine koydu.

Terzi Bey düğmeyi cebinde güvende tuttu. Müşterilerine gösterdi. "Şu güzel düğmeyi görüyor musunuz?" dedi. "Yolunu bulup evine dönecek." Ama Pip adında küçük bir kuş onu izliyordu. Pip'in parlak siyah tüyleri ve capcanlı turuncu bir gagası vardı. Parlak şeyleri çok severdi. Aşağı süzülüp düğmeyi terzinin elinden kaptı!

Pip düğmeyle pazarın üzerinde yükseklerle uçtu. Düğme gagasında pırıl pırıl parlıyordu. Hazinesine hayranlıkla bakmak için bir sokak lambasına kondu. "Ne parlak bir oyuncak!" diye cıvıladı. Ama düğme bir oyuncak değildi. Yemek için çok küçük, gagalamak için çok sertti. Pip sıkıldı. Düğmeyi bıraktı ve düğme düşe düşe bir yumak sepetinin içine düştü.

Jo Nine bir oyuncak yapımcısıydı. Mor bir şalı ve sıcacık bir gülümsemesi vardı. Düğmeyi yumak sepetinde buldu. "Merhaba, küçük düğme," dedi. "Bir iş ihtiyacın var gibi görünüyor." Düğmeyi el yapımı bir oyuncak tavşana dikti. Düğme tavşanın burnu oldu. "Mükemmel!" dedi Jo Nine. "Artık bir amacın var."

Sarı düğme burunlu oyuncak tavşan Jo Nine'nin vitrininde oturuyordu. Geçen çocuklar parmaklarıyla gösterip gülümsüyordu. "Tavşanın parlak burnuna bakın!" diyorlardı. Düğme gurur duydu. Yeni bir işi vardı. Ama bazen geceleri onu kaybeden çocuğu merak ediyordu. Acaba bir gün eve dönebilecek miydi?

Bir g n iki  rg l  k   k bir kız vitrinin  n nde durdu. Bu Maya'ydı! Bir oyuncak almak i in har lıđını biriktirmi ti. Sarı d đme burunlu tav anı g r nce  a kınlıkla nefesini tuttu. "Bu d đme benimkine benziyor!" dedi. Jo Nine onu duydu ve dı arı  ıktı. "Bir d đme mi kaybettin?" diye sordu.

Maya başını salladı. "Pazarda montumdan kopmuştu," dedi. Jo Nine gülümsedi. "Bu düğme epey bir macera yaşamış," dedi. "Bir terzi onu güvende tutmuş, bir kuş onu alıp götürmüş, şimdi de oyuncak tavşanımın burnu." Maya'nın gözleri kocaman açıldı. "Vay canına!" dedi. "Bütün o insanlarla tanışmış mı?"

Jo Nine oyuncak tavşanı kaldırdı. "Hikâyeyi dinlemek ister misin?" diye sordu. Maya hevesle başını salladı. Jo Nine ona Terzi Bey'i ve Pip adlı kuşu anlattı. Maya ağzı açık dinledi. "Düğme ünlü olmuş!" dedi. Sonra tavşana baktı. "Ama artık senin burnun," dedi. "Onu alamam."

Jo Nine'nin gözleri pırıldadı. "Bir fikrim var," dedi. İplikleri dikkatlice kesti. "Bu düğme sana ait," dedi. "Ama tavşana yeni bir burun dikeceğim—parlak mavi bir burun!" Öyle yaptı ve tavşan daha da güzel göründü. Sonra sarı düğmeyi Maya'ya verdi. "Buyur," dedi. "Evine götür."

Maya düğmeyi sıkıca tuttu. "Teşekkür ederim, Jo Nine!" dedi. Eve kadar seke seke gitti. Annesine bütün hikâyeyi anlattı. "Bir terzi, bir kuş ve bir oyuncak yapımcısı!" dedi. "Hepsi küçücük bir düğme yüzünden." Annesi gülümsedi. "Ne yolculuk ama!" dedi. "Onu montuna geri dikecek misin?"

Maya başını salladı. "Daha iyi bir fikrim var," dedi. Bir parça kırmızı kurdele buldu ve düğmeyi kolye gibi boynuna bağladı. "Artık her gün takabilirim," dedi. "Ve ona yardım eden bütün insanları hatırlayacağım." Düğmeye usulca dokundu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bir sonraki pazar günü Maya düğme kolyesini taktı. Terzi Bey'i gördü ve el salladı. "Düğmemi buldum!" diye seslendi. Terzi Bey güldü. "Ben de görüyorum ki o seni bulmuş!" dedi. Sonra Maya kanadında beyaz bir tüy olan parlak siyah bir kuş gördü. "Pip!" dedi. Düğmeyi ona gösterdi. Pip cıvıladı ve uçup gitti.

Maya Jo Nine'nin tezgâhını ziyaret etti. Mavi burunlu tavşan vitrinde oturuyordu. "Mutlu görünüyor," dedi Maya. Jo Nine başını salladı. "Senin düşmen de öyle," dedi. "Hepimizi bir araya getirdi." Maya gülümsedi. Düşmenin maceralarını düşünmeyi sevdi. Düşme bir terziyi, bir kuşu, bir oyuncak yapımcısını ve bir çocuğu birbirine bağlamıştı.

O gece Maya düğmeyi yastığının üstüne koydu. Küçük bir şeyin nasıl bu kadar uzağa gidebildiğini düşündü. "Sen sadece bir düğme değilsin," dedi. "Sen bir hikâyesin." Gözlerini kapattı ve pazarlar, kuşlar ve şefkatli eller hayal etti. Düğme ay ışığında parıldadı, evinde olmaktan mutluydu.

Ve eğer sen de bir gün küçük bir şey kaybedersen, sarı düğmenin yolculuğunu hatırla. Belki bir terziyle, bir kuşla ve bir oyuncak yapımcısıyla tanışır. Ve belki sana harika bir hikâyeyle geri döner. Çünkü sıradan şeyler bile bizi beklenmedik şekillerde birbirine bağlayabilir. Maya öğrendi ki bir düğme asla sadece bir düğme değildir—o, dünyanın küçük bir parçasıdır.